

der er mig og, tør jeg vel sige, de ærede Medlemmer her i Salen bekendt her nede fra. Naar man vedtager Vædringsforslag under Nr. 4, mener jeg, at det er rigtigt, at Vædringsforslagene under Nr. 1, 2 og 3 og den Vædring, som er bebudet angaaende Forslag Nr. 3, vedtages.

Gad: Jeg nærer fuldstændig de samme Betænkkeligheder, som den højtærede Minister nu udtalte, og som ogsaa ere komne til Orde gennem Nigsdagsmanden fra Færøerne (Th. Thomsen). Naar jeg ikke desto mindre har fundet det rigtigt at indtage den lidt besynderlige Stilling subsidært at slutte mig til det foreliggende Forslag til Vædringen af § 7, naagtet jeg i og for sig finder, at den Omstændighed, at man oppe paa Færøerne saa at sige altid har med fuldstændig Enstemmighed eller med et til Enstemmighed grænsende Tal sluttet sig til den Bestemmelse, som er foreslaaet, og om hvilken jeg ikke stønnet rettere, end at man nok kan berolige sig ved den — og jeg for min Part har været fuldstændig beroliget ved den — jeg siger, at naar jeg har indtaget den lidt forunderlige Stilling at slutte mig subsidært til den foreslaaede Vædring, er Grunden dertil den, at jeg, her i alle disse Aar, hvort dette Lovforslag har været til Behandling heri Tinget, har været Medlem af det Udvalg, som i den Anledning har været nedsat, Aar efter Aar har set, hvor overordentlig vanskeligt det var at komme til et Resultat, naar man da ikke vilde gaa til meget betydelige og efter min Anskuelse fuldstændig dræbende Forandringer i det foreliggende Lovforslag, og derfor ikke kan stønne andet, end at man dog maa paaskønne, at vi i Aar ere komne saa vidt, som vi ere komne, idet Vædringerne ere indskrænkede, hvad det reelle angaar, væsentlig til det her omhandlede Vædringsforslag. Jeg føler mig ogsaa fuldstændig overbevist om, at Situationen ikke vil kunne tænkes, saaledes som det nuværende Folketing er sammensat, at ville blive gunstigere for Gennemførelsen af Loven, end i dette Djeblit. Jeg tror ogsaa at man tør antage, at Trangen hos alle Deltagere til i paafølgende Tilfælde at komme til et nogenlunde fornuftigt Resultat vil være saa stor, at man selv der, hvor der er forskellige Meninger, dog vil forhandle med hinanden, saaledes at der i Virkeligheden vil komme et Afstemningsresultat ud, som nogenlunde kan tilfredsstille de forskellige Parter. For mig er Spørgsmaalet ganske simpelt dette: Tror man, at Loven med Vædringen er bedre end ingen Lov — det tror jeg, og derfor vil jeg for mit Ved-

kommende støtte Loven paa den Maade, som jeg fornaar for at faa den gennemført — eller tror man det modsatte? Skulde det virkeligt imod min Formodning vise sig, at der kan opstaa store Ulemper ved denne Bestemmelse, ja saa tvivler jeg ikke om, at man, naar de komme til at foreligge som praktiske Resultater af Loven, atter vil henvende sig med fornuftige Grunde til Lovgivningsmagten for at faa gennemført Vædringer, idet man da kan møde med hele det Tryk, som det naturligen vil have, naar det viser sig, at den Løsning, man havde fundet, i det praktiske Liv ikke lod sig fornuftig gennemføre. Jeg vil blot udtale disse Ord for at forklare den Stilling, jeg indtager til dette Spørgsmaal.

Ordføreren (H. Holm): Jeg, og jeg antager alle Udvalgets Medlemmer, er ganske enig med den ærede Minister i, at det vilde være det nemmeste, at vi ikke havde disse første Sager til Behandling, da det er saa overordentlig vanskeligt for os at danne os en fuldt begrundet Mening derom. Men paa den anden Side er det jo en Gang saaledes, at de skulle gaa igennem Nigsdagen, og naar Nigsdagen altsaa faar dem til Behandling, og vi skulle danne os en Mening derom, maa vi jo gaa ud fra de almindelige Synspunkter, vi have, og kunne ikke godt fravige de Grundsætninger, vi ellers følge, naar det da ikke er saaledes, at de vilde umuliggøre en ellers rimelig Ordning. Saa vidt jeg kan se, lader vor Synsmaade sig meget godt forene med Ordningen af det her foreliggende Forhold. Det, vi have foreslaaet fra Udvalgets Flektales Side, er ikke andet end at fortsætte paa den samme Vej, som Ministeriet og Amtmanden paa Færøerne stadig have været inde paa. Ganske vist har Ministeriet nu tilfaldt ment, at det var rigtigt at give efter for Lagtinget, men da Sagen sidste Gang kom herved fra Færøerne, stod Amtmanden — og han maa dog vistnok betragtes som sagkyndig i disse Sager — endnu paa det Standpunkt, at han ønskede, der skulde træffes saadanne Bestemmelser, at ikke Personerne mistede al Ret, og det har bestyrtet os i vor Opfattelse. I øvrigt vil det vist føre for vidt at fortsætte Diskussionen derom. Jeg vil blot bemærke, at vi ere gaaede ud fra, at har man hidtil kunnet opnaa Bestemmelser og faaet Enighed uden disse faste Regler, maa man for Fremtiden ogsaa kunne opnaa Enighed om Regler af den Natur, at man ikke tvinger noget igennem, men gør det muligt, at Parterne kunne tale og dele sig til Rette. Det er jo et privatret-